

for Danmark, sagde det ærede Medlem Hr. Pinstrup. „Det gælder for os om at finde aabne Døre, men dem finder vi ikke, naar vi selv lukker vore Døre for Konkurrenter“, erklærede han. Ja, det skal Guderne vide, at det gælder om at finde aabne Døre, men naar vi nu finder dem lukkede eller man truer med at lukke dem, saa snart vi blot har Foden indenfor, tror man saa, at vi kan faa dem aabnet igen, ved at vi til Stadighed lader vore egne Døre staa paa vid Gab? Jeg spørger, hvor længe skal disse ulyksalige Talemaader beherske det danske Landbrug, der jo ellers er saa særdeles nøgternt.

I sine private Forretningsforhold forstaar jo enhver dansk Landmand til Gavns, at i Forhandlinger og i slige Forretningsforhold nytter det ikke blot at appellere til Idealer og Højsind og Gensidighed o. s. v., der maa mere haandgribelige Argumenter til. Og den Slags Argumenter kender vi jo alle: hvis man maa trække sin Hest med hjem igen fra Markedet, saa maa man ogsaa kunne lukke Porten for den Mand, som ikke vilde købe den, men som alligevel Dagen efter kommer og vil sælge en et nyt Tærskværk. Og til Trods for det selvindlysende heri, til Trods for dette Misforhold mellem ens Opfattelse af private Forretnings- og Forhandlingsforhold og af officielle, bliver det altsaa endnu den Dag i Dag fremstillet som en Helligbrøde i Landbrugets officielle Politik at lukke Døren eller blot at true dermed, blot at bruge det som Taktik, med andre Ord, at føre en aktiv Handels- og Toldpolitik. Her er det da, jeg tror, at denne Episode med Importreguleringen har gjort sin Gavn. Jeg hengiver mig ikke til Illusioner i Retning af, at den har forøget vort Landbrugs Kærlighed til Beskyttelse af danske Cigarer og dansk Fodtøj, men jeg tror sikkert, den har rejst Tvivl om, hvorvidt man nu ogsaa skal lade sig alt diktere udefra, og navnlig, om man da intet kan opnaa til Gengæld for det, vi altid selv skal give af Indrømmelser. Jeg tror kort sagt, at her har Selvopgivelsen været for aabenbar.

Naar jeg har talt om vore Afsætningsforhold og kritiseret vor Politik paa dette Omraade, vil jeg dog, for ikke at blive misforstaaet, gerne her have Lov til at indskyde en uforbeholden Anerkendelse af det store og dygtige Arbejde, som under de givne Forhold er udført baade af vort Udenrigsministerium og af vort Landbrugsministerium. Thi selvfølgelig har ingen af disse Institutioner, saa lidt som Landbruget selv, ligget paa den lade Side. Det, der er det

forkerte ved hele Sagen, er blot dette, at den danske Statsmagt, den danske Lovgivning, uanset den ændrede Verdenspolitik, ikke har brudt med et fuldkommen forældet System og ikke har skabt de *nødvendige Magtmidler*, som kunde give os de fornødne Kort paa Haanden overfor Udlandet og give vore i Forvejen dygtige Institutioner, som vore Organisationer og Ministerier er, disse Vaaben i Hænde. Det er disse Magtmidler, der savnes, og det er Savnet af disse, der koster vort Samfund utalte Millioner af Kroner.

Hvad er da disse Magtmidler, og raader vi overhovedet over saadanne? vil man spørge. Jeg vil hertil svare: Ja, og atter ja, saa sandt som vi fra de allerfleste af de Lande, vi staa i Forretningsforbindelse med, køber langt mere end de hos os. Men dette Moment, Købeevnen, dette Moment, som enhver Landbruger i sine private Forhold forstaar at udnytte saa udmærket godt, som han jo i stor Udstrækning har opbygget beundringsværdige Systemer paa, dette Moment har vi som Samfund betragtet ladet fuldkommen ubenyttet hidtil. Men Forudsætningen for denne Udnyttelse er rigtig nok, at ikke ethvert Erhverv i Forholdet udadtil vil være sig selv nok, men at man som en Selvfølge behandler hele Landets Økonomi som en Enhed og ikke er bange for, at det, som vil give en selv en stor Fordel, maaske ogsaa vil bringe andre noget i samme Retning.

I Stedet for skinsygt at vaage over hinanden tror jeg, at vore Erhverv burde søge snarest muligt at skabe en ny Politik, hvori de ogsaa udadtil supplerede hinanden. Vi har jo haft det saaledes under Krigen, og ihvorvel jeg maa indrømme, at de særlige Forudsætninger fra den Gang er faldet bort, tror jeg dog, at de Resultater, der den Gang blev opnaaet, maa kunne tale deres bestemte Sprog endnu. Men den Vej, der fører til et saadant lykkeligt Resultat, gaar igennem en Handelspolitik, der atter maa baseres paa en opportun Toldpolitik, som ikke er bange for ekstraordinære Toldforanstaltninger, for Importreguleringer eller andre af de Foranstaltninger, som vi selv bliver mødt med ude omkring.

Dette Problem er jo ingenlunde nyt. I et Foredrag paa Industrikongressen i 1913 rejste saaledes Ingeniør Foss dette Spørgsmaal, vistnok som den første herhjemme, der slog til Lyd for en mere maalbevidst Handelspolitik, og som just pegede paa det stærke Vaaben, vi havde i vor Købeevne. Han henviste i dette Foredrag til de Forhandlinger, der nogle Aar i Forvejen havde